

Priti v nebesa z igranjem hokeja

Guadalupe Lobo ima 27 let in živi hotelirski šoli za dekleta Torrealta v Buenos Airesu. Pripoveduje o tem, kako je odkrila svoj poklic ob vztrajnem igranju svojega najljubšega športa.

3. Dec. 2011

Od nekdanj, vse svoje življenje, sem se ukvarjala s športom, ker me to navdušuje. Ko sem bila majhna sem bila plavalka, igrala sem odbojko in hokej v klub SIC (San Isidoro Club),

vendar mislim, da mi je ravno pri hokeju postala najbolj jasna moja poklicanost.

Takrat se mi je neko sporočilo v zvezi z Opus Dei zazdelo popolnoma novo in mi je bilo zelo všeč. Gre za dejstvo, da ni treba Bogu izročati samo neprijetnosti, da bi si zaslužili nebesa, ampak tudi dobre stvari, ki se nam dogajajo vsak dan. Slišala sem že fraze kot na primer: “Če te boli glava, izrôči to Gospodu”, “če si se učila in v šoli padeš na izpitu, izroči tudi to”; toda v Delu sem odkrila, da lahko izročam tudi dobre stvari in si pridobim nebesa.

Spominjam se, kako sem začudila ob spoznanju, da si lahko z igranjem na hokejski tekmi in s trudom, ki ga v to vložim, prislužim nebesa: postanem sveta. Odprl se mi je nov in čudovit svet; to je bilo tisto, kar sem hotela, kajti rada sem igrala hokej, poleg

tega pa sem se s tem lahko približala Bogu: prav to sem iskala.

Zame se je odprlo novo obzorje, zelo pozitivno, zelo navdušujoče in tudi privlačno. Ugotovitev, da lahko postanem sveta s tem, kar mi je bilo všeč, mi je spremenila življenje in tako sem začela obiskovati dejavnosti Dela z več zadovoljstva. Pričela sem več moliti, se več pogovarjati z Bogom in potem, ko sem opravila tridnevne duhovne vaje, ki sem jih posvetila predvsem molitvi, sem doumela, da Bog hoče, naj mu izročim svoje življenje v Opus Dei kot numerarija.

Kako se je na to odzvala tvoja družina?

Moji starši so supernumerariji in so novico sprejeli dobro, čeprav so seveda imeli kakšno težavo. Ko sem svoji mami povedala, da želim postati numerarija, mi je rekla: "Jaz vedno molim, da bi moji otroci sledili

svoji poklicanosti, ampak zdaj mi je težko sprejeti, da te Bog kliče.”

Napisala mi je pismo, v katerem mi je rekla: “Sem kot kokoš, ki hoče imeti svoje piščančke pod svojimi krili, vendar to zanje ne bi bilo dobro in moram jih pustiti, da odidejo in zrastejo.” Kasneje pa sta mi skupaj povedala: “Če si srečna, sva tudi midva srečna.”

Sem najstarejša izmed 7 otrok in najtežje je bilo to odločitev sprejeti sestri in bratu, ki sta po starosti takoj za mano, ker smo bili zelo povezani, in mislim, da sta trpela, ker je njuna sestra odhajala od doma. Vsekakor pa nisem njunega nestrinjanja jemala kot napad name ali na Delo, temveč preprosto kot znak, da morata odrasti, da bi razumela določene stvari.

Zakaj povezuješ šport in resno krščansko življenje?

Ko sem začela obiskovati center Opus Dei, sem med drugim prvič slišala to, da je treba stvari opraviti do konca: potrebno je položiti poslednji kamen. Jaz sem ključ do tega našla pri igranju hokeja. Lahko je začeti s tekom v času 40 minutnega ogrevanja, vendar ni tako enostavno priti do konca. Tečemo 35 ali 37 minut in hodimo, kolikor še ostane; ampak teči 40 minut, vse do konca ... Tako sem odkrila, da si lahko prislužiš nebesa z nečem, kar ti je všeč, vendar se moraš pri tem potruditi.

In zakaj lahko to izročam? Ker je Bogu všeč, to počnem tudi, če me nihče ne gleda; to storim, ker to pričakuje Bog. Poleg tega je to skupinski šport, zato je treba misliti na druge, ugotoviti, kaj potrebujejo, jih spodbujati. Mislim, da je Bog uporabil to priložnost, da bi se jaz začela zavedati, da me On hoče zase in želi, da drugim dajem to, kar

imam in kar sem prejela. Veliko sem prejela in to sem morala dajati drugim.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/priti-v-nebesa-z-igranjem-
hokeja/](https://opusdei.org/sl-si/article/priti-v-nebesa-z-igranjem-hokeja/) (27. Mar. 2026)